

Çağdaş Drama Derneği Çarşamba Şöyleşileri

28 Ekim 2009

Güç Vericiler ve Alıcılar Arasında Önemli Karşılaşmalar

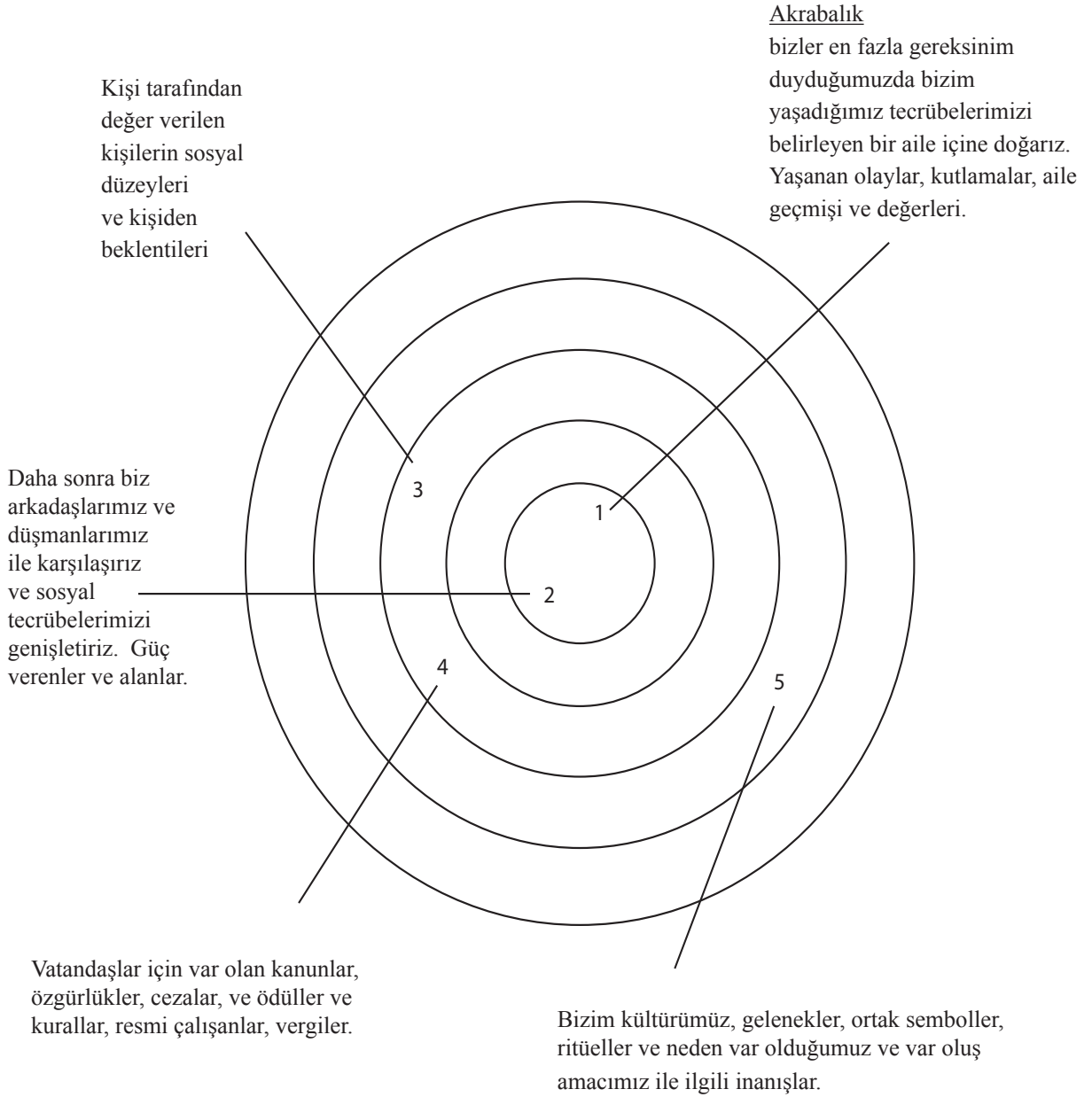
Dorothy Heathcote

İlk olarak, bu gerçekleştirmiş olduğunuz ilk toplantınıza beni konuşmacı olarak davet etmiş olmanızdan dolayı teşekkür etmek isterim. Benim babamın sıradan yaşamında sizin ilginizi çekecek bazı şeyler bulmanız ümidi beni hem onurlandırıyor hem de korkutuyor.

Bugün burada nasıl bir yaklaşım benimsemem gerektiği hakkında yoğun ve uzun süreli bir düşünme gerçekleştirdim çünkü size seksen yılı aşan sıkıcı olabilecek bir yaşam deneyiminden bahsetmek istemedim. Daha sonra, lisede edebiyat dersinde Jane Austen ve Bronte kardeşler gibi ünlü yazarlar tarafından yazılmış olan uzun romanlar ile karşılaştığımda çektiği zorlukları aşmada kızıma nasıl yardımcı olduğumu hatırladım. Her bir kitapta onun ana karakteri bulmasını sağladım ve öykü ilerledikçe bu ana karakterin yaşamış olduğu ilişkileri takip etmesini istedim. Bu karakterlerin her birisi ya masum ve olumlu etkilere yol açmakta ya da negatif ve zararlı etkilere yol açmakta ve böylece öykünün kahramanını etkilemektedir. Viktorya dönemi romanları bayan kahramanları ele almaktadır! Burada bir biçimde bu kahramana katkısı ve yararı olanları anlatmak için güç verenler ve onun başına sorunlar açan ve onun bir biçimde daha güçsüzleşmesine katkıda bulunanları anlatmak içinde güç alanlar ifadelerini kullandım. Ve bence bu sistem bu yaklaşımı benimsemem durumunda sizin beni dinlemenizi daha kolaylaştıracaktır, ben çok şanslı bir yaşama sahiptim çünkü yaşamım boyunca bana yardımcı olan yani güç veren pek çok kişi ile karşılaştım ve benden güç alan kişiler ile ise pek de fazla karşılaşmadım. Şimdi size kişiler ile karşılaştığımda aşağıdaki çizelgeyi nasıl kullandığımı anlatacağım. Bizler başkaları ile ilişki kurmak için programlıyız ve bizim kişiliğimiz belirli oranda katılım gerçekleştirdiğimiz sosyal olaylar tarafından belirlenirler.

Bağlantılar, hayatlarımız birçok ilişkiyle karşılaşırlar.

Bu yüzden ben size hitap ederken benim bahsedeceğim karşılaşmalar bu tablo da yer alan düzeylere uyacaktır.

Benin akraba çevrem: Benim annem genç yaşta dul kalmıştır ve beni kolay olmayan bir operasyon sonucu doğurtan doktor belkide annem hala acı içindeyken beni evlatlık alıp alamayacağını sormuş. Onun ve karısının çocuğu olmuyordu ve o benim tüm ailemi tanımaktaydı ve soyumu bilmekteydi. Benim doktor ve karısı ile sahip olacağım hayat diğer alternatiflerden çok daha iyi olacak olmasına rağmen, benim anneme kız kardeşleri ve erkek kardeşleri ve ebeveynleri beni başka bir çifte vermemesi konusunda destek vermiş. Onların hepsi, köy ortamında benim eğitimimi aldığım okulda az bir eğitim almış olan fabrika işçileri, dokumacılar, kereste işçileri ve ip eğiricileriydi. Kendi jenerasyonlarında yer alan diğer insanlar gibi onlar akıllı insanlardı ama bu onların entelektüel olmalarını garantilemiyordu – bu türden insanlar İngiliz toplumunun büyük bir bölümünü oluşturmaktaydı – onlar fabrika sahipleri için çalışan iyi zanaatkarlar ve becerikli ustalardı. Benim ailem kendilerinin fakir olduğunu düşünmüyordu, çünkü tüm komşularımız bizim gibiydi, aynı ücretleri kazanmaktaydılar, aynı arzuları paylaşmakta ve yaşadıkları koşullar içinde olabildiklerince bağımsızdılar.

Benim büyükbaba ve annelerim on bir yaşında iken okuldan ayrılmışlar ve işçi olmuşlardı. Benim annem on iki yaşında gündüzleri okula gitmekte öğleden sonraları ise dokumacılık öğrenmekte idi. On üç yaşında, o zengin erkekler tarafından giyilen kaliteli pamuk kumaşları dokuyan becerikli bir dokumacı olmuştu. Bende on dört yaşında aynı köy okulundan ayrıldım ve annemin, onun kız kardeşlerinin ve erkek kardeşlerinin çalışmakta olduğu aynı fabrika da dokuma gücüne katıldım. On dokuz yaşına kadar bir dokumacı olarak çalıştım. Bu yıllar esnasında güç verenler olarak gördüğüm şu insanlar ile tanıştım.

1. Benim kitaplara olan gereksinimimi fark eden fabrika sahibinin kızı büyük bir evin bilardo odasında durmakta olan çok sayıda kitabını kullanmama izin verdi. Bu kitapların içinde çocuk klasiklerinden içinde Shakespeare, Bernard Shaw ve hala hayatta olup çağdaş tiyatro için eserler üretmekte olan J.B. Priest'in eserlerinde yer aldığı geçmiş yazarlar ve çağdaş yazarlar tarafından yazılmış tiyatro oyunlarına kadar pek çok eser vardı. Ve pek çok dönemde yazılmış olan şiir kitapları ve romanlar vardı. Onun bana verdiği gücün bir kısmı güvenden kaynaklanmaktaydı. Asla kitapları kullanmak için izin istemek zorunda kalmadım. Yalnızca kitapları alırken ve geri getirirken onun aşçısına ya da hizmetçisine söylemem gerekiyordu. O bana asla ne okuduğumu veya anlayıp anlamadığımı sormazdı. O öldüğünde ve ev içinde ki tüm eşyalar ile birlikte satıldığında, ben zaten kendi kitap koleksiyonumu oluşturmuştum fakat açık artırmada satılmak amacı ile paketlenmiş olan kitapları görmek için evini ziyaret etmekten kendimi alıkoyamadım. Bunların hepsinin benim gibi okuyuculara ilham verebileceği doğru evleri gitmesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.
2. Bana güç veren diğer önemli bir kişi de otuzlu yaşlarında olan tiyatro sanatçısı Esmé Church idi. Stratford Upon'ın yanı sıra Londra tiyatrolarında Shakespeare'nin tüm bayan kahramanlarını oynamıştı. O Michele San Devise ile birlikte benim köyümden on mil uzakta Yorkshire'da Bradford'da bir tiyatro okulu açtı. O beni okula kabul etti ve işte o zaman üçüncü önemli güç vericim ortaya çıktı. O benim kendisi için çalıştığım fabrika sahibiydi, inancı gereği bir Metodist'di ve pek de bir tiyatro aşığı değildi. O benim üç yıllık tiyatro çalışmam için gerekli ücreti ödedi ve savaş zamanı olduğu için benim tezgahlarımı da annem üstlendi.

Northern Tiyatro Okuluna gittiğim yıllarda iki güç verici ile daha karşılaştım. Bunlardan birisi benden biraz daha büyük olan genç bir kızdı. O daha sonra BBC'de çok popüler bir sit-com'da bir televizyon yıldızı oldu. Ondan diksiyon dersleri aldım ve komedinin nasıl oynandığını öğrendim. O beni orta yaşlı bir İngiliz Edebiyatı öğretmenini ile tanıştırdı. Bu öğretmen benim şiire olan ilgimi genişletti ve bana Shakespeare öğretti ve özellikle onun sonet tarzını. O ne müthiş bir güç verici idi. O benim hayatımı zenginleştirdi.

Böylece ben cebimde bir tek kuruluş olmadan bir tiyatro okuluna başladım ve öğretim yıllarımın sonuna gelirken diğer bir iki güç verici ile daha karşılaştım. Bunlardan birisi amatör bir tiyatro şirketi işleten varlıklı bir kadındı. O bana bir amatör tiyatro oyunu yazmam için para verdi. İkinci kişi ise lisede ki İngilizce öğretmenimdi. Bana Durham Üniversitesi'nde var olan – personel eğitimini pozisyonunu haber veren kişiydi. Daha 23 yaşındaydım ve köyümden ki dokuma işime geri dönüp dönmemem gerektiğini düşünmekteydim. O beni bu pozisyona başvurmam konusunda ikna etti. Ve ben öğretim tecrübesine sahip olmadığım ve on dört yaşında ayrıldığımdan beri okula gitmediğim için Durham'da var olan bu pozisyona kabul edilince çok şaşırđım. Ben Durham'da üç yıllık yarım-zamanlı Froebel kursuna katılan ilk okulların baş öğretmenlerine yardımcı olacaktım. Onlara dramayı anlama ve okullarında öğrenim amacı ile kullanmaları konusunda yardımcı olacaktım. Burada bana iki güç bahşetme gerçekleşti. Yeni fikirlerimi destekleyebileceğim düzinelerce okulun sınıflarına giriş olanağı buldum ve beni sessizce kendi çalışma grubuna alan bir eğitim profesörü beni bu çalışmalarımında müdahale etmeden ancak dikkatli bir biçimde izleyerek destekledi.

Bu ilk yıllarımda kocamla tanıştım. Arkasında köklü bir aile hikayesi vardı ve bu hikaye 14. yüzyıldan başlayarak babasının on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru doğumuna kadar bir kitapta toplanmıştı. Bu ailenin üyelerinden birisi olan John Heathcote on sekizinci yüzyılda İngiltere’de en zengin normal vatandaşı (kraliyet ailesinden olmayan). Raymond bir çiftlikte dünyaya gelmişti. Onun babası yedi oğlunu ve iki kızını tıp okutmuş olan bir doktordu. Onun annesi babası ilk inşaat mühendisi olan ve daha sonra bir inşaat şirketi kuran bir kadındı. O ilk döner kapıyı dizayn etmişti ve Manchester şehrinde bulunan belediye binası gibi bir çok yönetim binasını inşa etmişti.

Raymond’un eğitimi benimki ile tam bir tezat teşkil etmekte idi. O West House Hazırlık Okulu’nda öğrenci olmuş daha sonra, Dawntsey Okulu’nda eğitim görmüş ve orada mühendisliğe karşı ilgi duymaya başlamış. On sekiz yaşında hava kuvvetlerine katıldı ve yirmi üç yaşına kadar İngiltere’ye hiç gelmedi, Hindistan ve Singapur gibi yerlerde görev yaptı. Bu yıllarda kökenleri çok farklı olan kişiler ile çalıştı ve benimle karşılaştığında hiç kimseyi görünüşüne göre değerlendirmem gerektiğini öğrenmişti. Ona tek ebeveynli bir aileden olduğumu ve babamın ismini bile bilmediğimi söylemeliydim. Bunu söylediğimde bunun önemli olmadığını çünkü annem ile evlenmeyeceğini söyledi. Yorkshire’da Lancashire’de doğmuştu. İngiltere’nin bu bölgeleri uzun bir düşmanlık geçmişine sahipti. İkimiz de tebeşir ve peyniri seviyor gibi gözükiyorduk fakat daha da önemlisi aramızda güçlü bir bağ vardı. Her ikimizde insanlara hizmet vermek için yanıp tutuşuyorduk ve bu da beni ve onu her gün güçlendirmekte idi. Michael Angels şöyle derdi: “Meleği taşa gördüm ve onu özgür bıraktım”. Bir öğretmen olarak öğrencilerim ile pek çok sohbet gerçekleştirme olanağı buldum ve bu sohbetlerde onlara verdiğim eğitimde temel dayanak noktam sadece resmi eğitim yaşamlarında değil tüm yaşamları boyunca merak etme duygusunu sürdürmelerini sağlamaktı.

Ben insanları işlerini yaparken sokakta görme fırsatı bulan son jenerasyona ait olan bir kişiyim. Kimisi atlara nal takardı, kimisi hayvan sürülerini kasaba getirirdi, kimisi ekmek yapardı, kimisi kereste işlerdi, kimisi cama şekil verirdi, kimisi elbiselerini yıkar ve kuruturdu. Günümüzde birçok şey fabrika kapılarının ardında ve teknoloji ile yapılmaktadır.

Tiyatro okulundan sonra, bir gençlik tiyatrosu ile birlikte gezmekte olan bir palyaço oyuncusuna eşlik ederken Stuttgart’ta iki güç verici ile daha karşılaştım. Bunlar İkinci Dünya Savaşı başlamadan önce Alman hükümeti adına büyükelçilik yapmakta olan Baron Eytel’in kızları olan Eytel kızkardeşlerdi. Eytel kardeşler, Lola ve Margaret, anne ve babasının yaşadığı ülke sayısı kadar çok yabancı dil bilmekte idi. Hitler yönetimi ele geçirdiğinde babalarının hükümet adına yaptığı hizmet sona erince “üst düzey” toplumda sahip oldukları pozisyonu kaybettiler. Onlarda çalışan kadınlar haline geldiler. Lora kraliyet ahırlarında çalışmaya başladı ve Hitler’in büyümekte olan orduları için at yetiştirmekte idi. Margaret ailesinin yerleştiği Berlin’de bulunan Amerikan Konsolosluğu’nda sekreter olarak çalışmaya başladı. Her iki kadında keman çalmaktaydı ve ben onlar ile tanıştığımında onlar hala Stuttgart Devlet Orkestrası’nda çalmakta idi. Onların bekar dairelerine onlara İngiliz şiirleri okumak için davet edildim ve orada ilginç bir karşılaşma gerçekleşti. Kuzey Tiyatro Okulu’nda Rudah Laban’dan üç yıl boyunca ders almıştım. O Berlin Klasik Bale Şirketi’nin sorumlusu iken tam savaş başlamadan önce Lola ile tanışmıştı. Onun “savaşa karşı annelik” adlı zor bir baleyi sergilemesi için maskelere ihtiyacı vardı ve Lola’dan onları hazırlamasını istedi. Hitler bu baleyi o kadar çok sevmedi ki Laban’ın tutuklanmasını istedi ve onun tüm kitapları yakıldı. Laban Lora’ya

maskelerden üç tanesini verdi. Ben Lora'yı tanıdığımda, onlardan iki tanesi kaybolmuştu ve geriye kalan son bir taneyi de bana verdi. Ve o şu ana kadar bana üç tane güç veren ile güçlü bir bağlantı olarak kaldı. Sonunda Laban Enstitüsü'nde yerini buldu. Ve Laban İngiltere'de popüler oldu ve Lola ve Margaret savaştan sağ çıkmayı başardılar.

Ben üniversitede verilen derslerin kural ve düzenlemeleri ile uğraşmaya başladım. Notlar, değerlendirmeler ve ortak çok az noktamın olduğu "gri adamlardan" oluşan akademik çevreler ile meşgul olmaya başladım. Ancak ben bunlara teslim olmadım ve bunda sertifika almaktan daha ziyade öğrenme için dramayı kullanma becerilerini geliştirmek isteyen öğrencilerin büyük katkısı oldu. Benim profesörüm ve akademik kurumlar akademik darlığa karşı olan benim direncime destek verdiler ancak gri adamların tavırları belirli ölçüde beni zayıflattı çünkü kendime olan güvenim kolayca yara alabilmekteydi.

Derslerim hem almak zorunda olan hem de olmayan öğrenciler tarafından dolup taşmaktaydı. Benim öğrencilerimin çoğu yüksek notlara sahiptiler ve böylece kolayca derslerime girebilmekteydiler. Üniversitede geçen 38 yıllık çalışma yaşantıma baktığımda, fark etmekteyim ki, öğrencilerimin çoğu benden daha akıllıydı ancak bu her iki tarafı da rahatsız etmiyordu çünkü bir birimizi güçlendiriyorduk. Benim verdiğim derslerin onlara her yaşta ve her ortamda ve her meslekten kişilere öğretmeyi kazandırmayı amaçlamaktaydı. Ben şu anda çoğu okul ve üniversite de bölüm yönetmekte olan, Eğitimde Tiyatro alanında çalışmakta olan, polis olan, tıp ve hukuk alanında çalışmakta olan öğrencilerin çoğuna çok şeyler borçluyum. Bunlardan ikisi cemaatlara hizmet vermekte olan Katolik papazdır. Bunlardan üçü Amerikalı fakirlere yardım için çalışan rahibedir ve bunların içinde Kanada'dan, Afrika ülkelerinden, Skandinavya'dan, Hollanda'dan, Portekiz'den, Hindistan'dan, Yeni Zelanda'dan, Avustralya'dan, Macaristan'dan, Polonya'dan, İzlanda'dan, Amerika'dan, Yunanistan'dan ve Kıbrıs'tan öğrenciler vardır ve bunlar dünyanın her yerine dağılmış durumda ve öğrenme için dramanın kullanımı deneyimini güçlendirmektedirler. Bu gün hepimizin birlikte bu akşam yaşamış olduğumuz buradaki olay Çağdaş Drama Derneği'nin parlak vizyonu sayesinde gerçekleşmiştir. Beni yeniden çalışmak için Ankara'ya davet etmiş olmalarından dolayı gurur duymaktayım. Ve bu sefer bana lise öğrencileri ile çalışma fırsatı verdiler. Bu nokta da beni davet ettikleri için memnun mu olacaklar yoksa üzülecekler mi emin değilim. Burada genç insanlar ile yapmış olduğum çalışma ile ilgili ve materyal seçimimin ardında yatan nedenler ile ilgili bir analitik değerlendirme yazısı yazacağım. (Liseli Gençlerle Atölye Çalışması Makalesi kastedilmektedir).

Yaratıcı drama yönteminde insanları eğitmek için var olan olanakları görmüş olan insanlar çok sayıda ve çeşitliliktedir ve avukatlar, araba üreticileri, polisler, cezalandırma kurumları, fiziksel ve zihinsel sağlık hizmeti sunan hastaneler gibi pek çok kişi ve kurum bunlardan yararlanmaktadır. Bunların her birisi kendi alanları ile ilgili olarak bana üzerinde düşünmem gereken yeni açılımlar sunmakta. Bunlar beni daha güçlü kılmakta ve sürekli olarak bana fikirlerimi ve "drama" kapsamlı ifadesinin altına yerleştirdiğimiz bu biçim-değiştirme aktivitesinin gücünü test etme olanağı sunmakta. Bu derin bir biçimde tiyatro, sosyoloji, psikoloji ve antropoloji gibi alanlarda kök salmış durumdadır ve en iyi biçimde bir tiyatro performansı olarak tanımlanabilir. Bunların hepsinin temelinde insanların kendilerine ve yaşamları boyunca yaşadıkları çeşitli ilişkilerine bakabilme yetisi yatmaktadır. Teknoloji medya vasıtası ile iyi ve kötü olan insan davranışlarını evlerimize getirdikçe bizim için akrabalık bağlarımız, birbirimiz ile iyi geçinme ve ulusal düzeyde kendimizi bir kültüre ait hissetme gibi şeyler daha da önem kazanmaktadır.

Bu kadar çeşitliliğin içinde kendimi gezgin öğretmen olarak görmekteyim ve bana gittikçe artan bir biçimde yakıştırılmakta olan “guru” ifadesi mahcup hissetmeme yol açmakta. Bu ifadenin sözlük tanımı bana uymakta “Başka birisi için çalışan kalifiye tamirci ya da zanaatkar. Güvenilir işçi.” Bazen öğretmenlerin kendilerine veremedikleri bu hediye sözcüğü kazanmaktayım. Sadece geçtiğimiz günlerde çalışmış olduğum genç insanlar benim gerçekten bu ismi hak edip etmediğime karar verebilir, ben onları ve onlar ile paylaştığım gücü unutmuyacağım. Eğer bir tek günlüğüne tanrı olabilseydim, okulları daha fazla genç insanın kendilerine televizyon reklamları ya da uzman kişiler tarafından söylenen şeyleri nasıl sorgulamaları gerektiğini fark etmeye başlamasını sağlayacak ve pozitif bir biçimde kendi derin ilgi alanlarını, becerilerini ve yeteneklerini fark edip hayat boyu öğrenen kişiler olacak biçimde eğitim veren okullar haline getirirdim.

Beni güçlendiren şeylerden bahsetmeyi kitapların, resimlerin ve heykellerin hayatımda ki yerlerini tartışmadan bitiremem. Ben her alandan okuma yapan bir kişiyim. Ben her yaştan ve her yetenekten çocuklar için çalışmalar hazırlamak zorunda olan birisiyim. Roman yazarları, şairler, gazeteci, oyuncu ve oyun yazarı gibi mesleklerden kişiler bunların hepsi benim insanların yaşam koşulları hakkında düşünme yetimi güçlendirmekte. Ben hala eserlerine ulaşabildiğim kişilere bağımlıyım. Kitaplar ve radyo gereklidir çünkü onlar zamanı yavaşlatarak anlamlı hale getirir. Televizyon bir kör nokta.

Son olarak kültürel yönü ele almalıyım. İşte bunlar benim bu zamana kadar anlayıp kelimeler ile ifade edebildiğim değer sistemlerim:

1. Eğer yapabiliyorsanız, insanlar sizden bir şey istediğinde “evet” deyin.
2. Tüm ırklardan, inanışlardan ve toplumsal statülerden insanlar ile etkileşimde bulun.
3. İnsanın gelişiminde sanat ve bilim eşit derece de önemlidir.
4. Dünyanın sahip olduğu öyküler, toplumlara özgü anılar ve mitolojik öyküler, masallar, efsaneler, bunların hepsi kendi tarzlarınca gerçeği anlatırlar.
5. Öğretmenler ve öğrenciler birbirleri ile ortaklık ilişkisi içinde öğrenmelidirler, birbirlerini güçlendirmelidirler.

Benim bireysel duruşum şöyledir: Hayat boyu öğrenme yolum olarak titizliğe, sorumluluğa ve başarmaya inanırım.

Bir dinsel inancım yoktur fakat ruhaniliğin insanlar için bir enerji kaynağı olduğuna inanırım. Hayat düsturum şu olabilir “Hizmetkar ol ve her şeyi bulduğundan daha iyi bırak”

Bana güç veren pek çok kişiyi ve benden güç alan az sayıda kişiyi hatırlama fırsatı verdiğiniz hepimize ve Çağdaş Drama Derneği’ne çok teşekkür ederim.

Eğer bir inancım olsaydı her halde şunları söyleyen Durham piskoposunun ki gibi olurdu.

“Gerçekten mümkün olup olmadığı ile ilgili mantıklı bir insani tereddüt karşısında küçük bir olasılığa bile riskli bir adanmışlık” ve “ gizem ile yaşamak ve her zaman yanıtla ulaşamamak insanoğlunun kaderidir ve gerçekten var olmaya giden yoldur”.

Memorable Encounters With Power Givers and Takers

A Talk to a Turkish audience in a theatre in Ankara Wednesday 28th October 2009 by

Dorothy Heathcote

First I want to express my thanks that you have invited me to speak on this occasion of your first meeting of this kind. I feel honored and somewhat daunted at the prospect that you would find my father ordinary life of some interest.

I thought long and hard about my approach to this occasion because I did not want to tell you a wearisome tale of my experiences over a span of eighty three years. And then I remembered how I helped Marianne my daughter when she was in high school studying English Literature and encountering very long classics by authors such as Jane Austen and the Bronte girls. I used to get her to find the main central character in each book and examine the relationships they encountered as their story unfolded. Each of these characters would bring either benign and positive influences or negative and harmful attitudes, each one affecting the heroine. Victorian novels usually are concerned with heroines! I used the terms power givers-those who helped in some way however slight, and those others who caused trouble and degree of powerlessness to our heroine. And I thought this system would make it less tedious for you, my audience to listen to if I use this approach, I have had a most fortunate life in that I have met and been helped on my way by many and various power givers and very few power takers. I should explain here how I use this chart below when considering encounters with my fellow humans. We are programmed to associate with others and our characters and personalities are formed partly by the social events we participate in.

Links Our lives are faced with many relationship.

Kinship

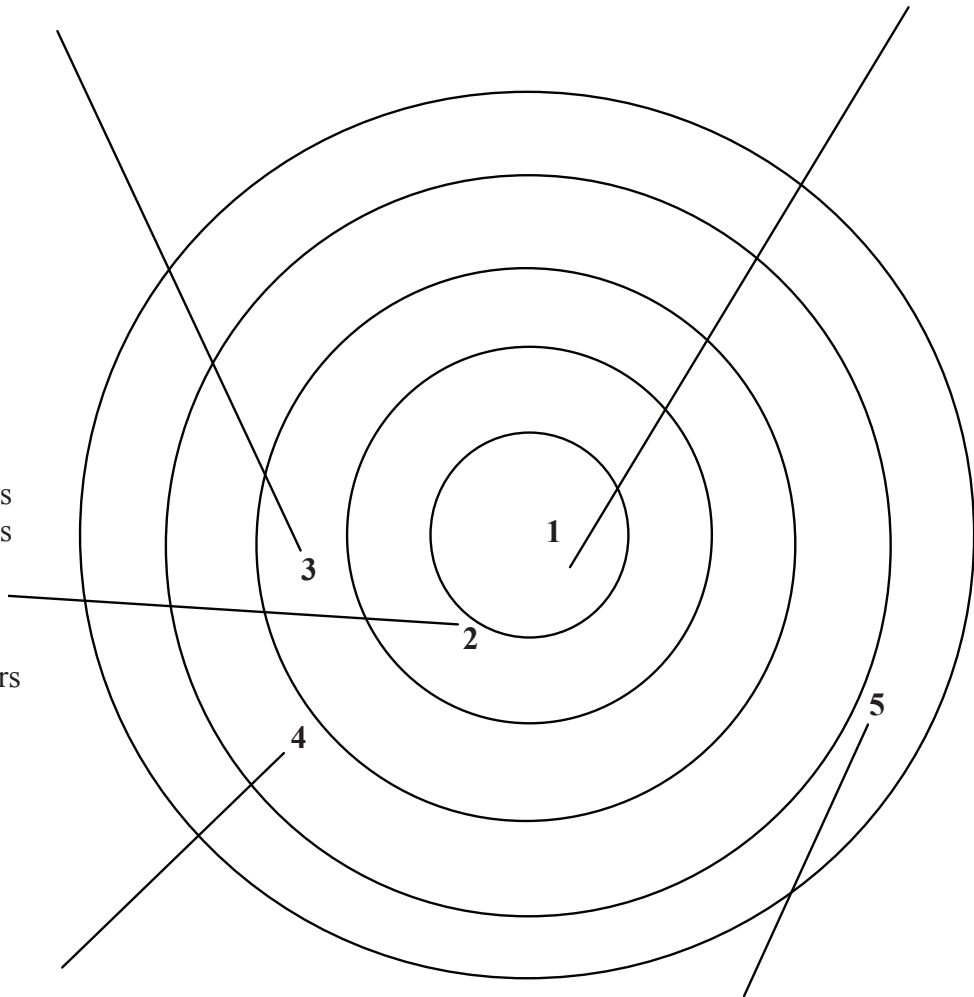
We are born of families who create our experiences when we need most care. Memory and celebrations family stories and traditions and values.

Social rank and the expectations of others being valued or rejected by pers.

Then we meet friends and enemies and widen our social experinces. Power givers or takers.

The laws, conlids and freedoms Punishments and rewards and edicts about rules for citiezens, officials,taxes.

Our culture traditions shared symbols and rituals beliefs regarding on origins and why exist- who made us- and where we go – the faiths and memories.

So as I speak to you my encounters will fit into these kinds of social levels.

My Kin Circle: My mother was widowed very young and the doctor who delivered me- it was nor an easy birth and my mother would, I think, still be grieving- asked whether he could adopt me. His wife could not have children and he would know all my family and the stock I came from. My mother however, supported by her sisters and brothers and parents, could not give me to another couple, even though the lives of the doctor and his wife would certainly be more comfortable and prosperous than my mother's prospects. They were all factory workers-weavers, wood workers, spinners with little schooling gained in the village school which educated me in my turn. Like so many of their generation they were intelligent but not necessarily intellectual- such people formed the bulk of British society- good artisans and skilled craftspeople working for factory owners. My family did not feel themselves to be poor, because all our neighbors were like us, earning the same wages, sharing the same ambitions and being as independent as they could in their circumstances.

My grandparents left school aged eleven years and became workers. My mother, aged twelve, spent mornings in school and the afternoons learning to weave. Then at thirteen she was a skilled weaver making fine woolen cloth for men's suits worn by the wealthy folks. I left the same village school aged fourteen and joined the weaving force in the same will my mother and her sisters and brothers were working in. I worked as a weaver till I was nineteen. During those years I encountered those people I was regard as power givers.

1. The daughter of the mill owner realizing my need of books let me use her collection of books which were housed in the billiard room of a large Victorian mansion. This collection's ranged from children's classics, through playwrights past and current, including all the works of Shakespeare, Bernard Shaw, J.B. Priestley still alive and writing for the contemporary theatre. And there were the poetry books and the novels written at many periods. Part of the power she gave me lay in her trust. I need never ask for access. I only had to let her cook/housekeeper know when I was borrowing or returning books. She never asked me what I was reading or whether I understood everything. When she died and her house was sold with all the contents, I had by then acquired my own collections of books but I could not resist visiting her house to see the books all packed in bundles to be bit for at the auction. I hope they all went to good homes to inspire readers such as I.
2. The second important power giver was Esme church a classical actress of the thirties. She had played every Shakespearian heroine in the London theatres as well as at Stratford upon avow. She started a theatre school in Bradford in Yorkshire ten miles from my village along with Michele San Devise. She accepted me, and then my third power giver emerged. He was the mill owner for whom I worked, a Methodist by belief and not a particular lover of the theatre. He paid my fees for the three years study and my mother took over my looms for it was war time.

Between the years fourteen to nineteen when I went to the Northern Theatre School I met two power givers. One was a young girl a little older than me. She later became a television star in a very popular sit-com on the BBC. From her I took elocution lessons and learned the performance of comedy. She introduced me to a middle aged school teacher of English Literature. He widened my interest in poetry and introduced me to Shakespeare and particularly the sonnet forms. What a power giver he was. He enriched my life.

So I went to theatre school with hardly a coin to spare how that I was unwaged, but when the years of study were over I met another two power givers. One was a well-to-do lady who ran an amateur theatre company.

She paid me to produce amateur theatre. The other was a teacher of English in a high school. It was she who told me of a teaching position advertised for the University of Durham- a staff tutorship. I am now twenty three years old, considering whether I should return to the weaving work in my village. She made me apply for the position. But I was, to my amazement, appointed to Durham with no experience of teaching and not having entered a school since leaving on my fourteenth birthday. I was to be helping head teachers of primary schools who were take a three year part-time Froebel course at Durham. I was to help them understand and introduce drama for learning in their schools. There were two power endowments here. I had access to dozens of schools classrooms in which to try out my own ideas and a young professor of Education who, having appointed me to his staff quietly and watchfully supported me throughout.

During these early years I met my husband. He had an ancient family history behind him, collected in a family book giving family tress back to the fourteenth century right to the entry of his fathers' birth in the late nineteenth century. At one time a family member, John Heathcote in the eighteenth century, was the richest commoner in England. Commoner means rot of the

Royal family. Raymond was born on a farm. His father a son of a doctor who had educated seven sons and two daughters through medical school. His mother was one of four children whose father was first a master joiner, then founder of a building business. He had designed the first revolving door and built many of the administrations buildings in Manchester city such as the town hall and other civic buildings.

Raymond's education was a complete contrast to mine. He was a pupil at West House preparatory school and later at Dawntsey's school, a minor "public" school for the sows of farmers where he developed his interest in engineering. He joined the air force on his eighteenth birthday and until the age twenty three he never set foot in England, serving in India, Burma, Singapore; always just escaping from Japanese invasions. During these years he widened his experience of his peers from many backgrounds, so by the time we met he said he had learned "never to judge others by outside appearances." I felt I should tell him that I was from a one parent family, my father's name unknown to me- and remains so. He replied that "it didn't matter as he wasn't about to marry my mother." He was born in Lancashire and I in Yorkshire. These countries of Britain share a long history of wars enmity, as friends reminded us of frequently. We seemed like chalk and cheese but a strong bond held us. We were both obsessed with form, and fitness for purpose in the service of people, and this mutually empowered me daily. Michael Angelo has said "I saw the angel in the stone and set him free." As a teacher my chisels for carving are many kinds of discourse with my students, and the stone is the curriculum I am committed to trying to interest them in becoming curious about, hoping they will remain curious all their lives not only during their formal education.

I belong to the last generation of those who saw people 'forming' in the streets on my way to school. Shoeing horses, herding beasts to the butchers, baking bread, making useful wooden objects, blowing glass and washing and drying their clothes. So much is hidden now behind factory doors and technology.

After theatre school I met two other power-givers while on a visit to Stuttgart with a puppeteer attending a youth theatre event. Then I met the Eytel sisters daughters of Baron Eytel who had been foreign ambassador to the German government before the outbreak of World War II. The Eytel sisters, Lola and Margaret, spoke as many languages as the countries their parents had lived in. When Hitler came to power they lost their position in "high" society as their father's government service came to an end. They became working girls. Lola worked in what used to be the Royal stables and exercised the horses of the rising young Hitlerites in his developing armies; Lola knew Goering well and exercised his horses which were always 'entire' as he favored ungelded mounts. Margaret went to work as a secretary in the American embassy in Berlin where the family had settled in modest accommodation. Both women were violinists and when I met them they were still playing in the Stuttgart state orchestra. I was invited to their spinster flat to read English poetry to them and remind them of their spoken English, and a strange meeting took place. At Northern Theatre School I was taught by Rudolph Laban for three years. He had met Lola during the time when he was in charge of the Berlin Classical Ballet company, just prior to the war starting. He needed masks making for a challenging ballet called "Motherhood versus war" and asked Lola to carve them in beech wood. Hitler was so displeased by the ballet that he ordered Laban's arrest and had all his books burned. Laban gave Lola three of the masks. When I knew her, two had been lost in air-raids and she gave the

third one to me. It has remained a strong link with three important power-givers for me until the present time. It will finally rest with the Laban Institute, its logical place. Fortunately Laban flourished in England, Lola and Margaret lived through the war. Margaret managed to smuggle affidavits past Hitler so that Jewish members of the orchestra could escape via the American embassy, and Lola smuggling letters to England from a prison of war camp where she was working as an interpreter. Power helpers come in many shapes and sizes, don't they? These ones belong in the band two of the bandings chart. But now we come to bands three and four.

At the university I began to move into band three- the rules and regulations of university courses. I am grappling with marks, assessments and those academic circles of "grey men" I had little in common with. Fortunately I did not succumb to confirming, aided and abetted by my experienced students who joined my course to extend their abilities to use drama for learning not gain more paper qualifications! My professor and the academic boards empowered my resistance to academic narrowness but of course the attitudes of the grey men to a certain extent disempowered me in that my confidence could easily have been wounded.

My courses were always overfilled with legitimate and sometimes illegitimate students. I was in a position where many of my students had high paper qualifications so they were happy to slip into my courses. In fact, looking back on those thirty eight years of full employment in the university I realized that most of my students were clever than me but it didn't worry either of us for we empowered each other. My course expected them to teach all ages and abilities in all kinds of locations and with many professions. I owe so much to these teachers-most of them now administering schools and university departments, or working in Theatre in Education, the police, medicine and the law. Two are catholic priests serving parishes and teticat houses. Three are nuns working among the American poor, and those from Canada, African countries, Scandinavia, The Netherlands, Portugal, India, West Indias, New Zealand, Australia, Hungary, Poland, Iceland, USA, Greece and Cyprus are all spreading the word about this remarkably empowering experience of drama for learning. This occasion we are all sharing this evening has been brought about because of the intelligent vision of the Çağdaş Drama Derneği organization. I feel honored that they have invited me again to work in Ankara. And this time they have trusted me to work with high school students. At this point I am not certain whether they will be glad or sorry that they invited me to return for I am not particularly pleased with myself. I shall be writing an analytical paper regarding the work with the young people and the reasons for my choice of material. You may see this in Turkish at some time no doubt. I never know where these writings of mine see the night of day. I launch them like feathers in the air, into the tender care of Oylum who has the burden of translating my handwriting into Turkish. Or some other person has.

The range of those who have seen possibilities in drama methods for educating people are many and various and I have been empowered by the challenges offered by lawyers, car manufacturers, the police, the punishment institutions and medicine and mental hospitals. Each one of these present me with thinking and planning challenges unique to their spheres of influence and the learning required of practitioners in the separate fields. These empowering challenges have allowed me to consistently test my ideas and the power of this shape-shifting activity we place under the umbrella 'drama.' It is deeply rooted in play, sociology, psychology and anthropology and in its most disciplined art form theatre performance. At the centre of

all these is the ability of the humans to look at ourselves and the variety of relationships we experience as we go through life. Getting on with each other from early kinship bondings through to our cultural affiliations at nationhood level is increasingly important as technology brings human behavior- the good and the evil- into our homes via the media.

This range of challenges makes me consider myself to be a journey-man teacher, nor the 'guru' title I am increasingly given which embarrasses me. The dictionary definition suits me "a qualified mechanic or artisan who works for another. A reliable worker." Sometimes I earn that gift word which you cannot give to yourself, teacher. Only the young people I worked with these past days can decide if I have earned that name, but I shall not forget them and the power and tried to share with them to consider their lives and the conditions in which some communities cope with disempowerment I am radical. If I were god for a day I would change the schools so that more young people begin to recognize how to question what they are told by television advertising and subject experts, and in positive ways find their own deep interests, skills and competencies so they become life long learners.

I cannot leave my range of empowers without discussing the place of books, painting and sculpture in my life. I am an eclectic reader. I have had to be as a preparer of work for students of all ages and abilities. Novelists, poets, the professionals such as journalists, actors and playwrights have all empowered my range of thinking about the human condition. As have painters and sculptors together with philosophers and actors. I am still dependent on those whose works I have access to. Books and a radio are essential because they slow time into meaning. Television is my blind spot. As a journeyman teacher I need my own images not the rich diet of those of other creative people.

Finally I must consider the culture band. These would be my value systems so far as I can understand it and explain it in words.

1. Say 'yes' if you can when people ask of you.
2. Inclusion- relate with all races, faiths, and the place others hold in society.
3. The arts and sciences are of equal importance in human development.
4. The stories of the world, racial memory and myths, the fairy stories, legends, all in their way tell of truths through different lenses.
5. Teachers and students must learn in partnership, feeding on each other to mutual ends.

My stance as an individual would be: I believe in rigour, responsibility and realizations as my path to life-long learning.

I follow no religious creed but I believe that spiritually is a source of energy in humans. My rhantra would be "Be a steward and leave all better than you found it."

Thank you so very much, all of you- my readers and Çağdaş Drama Derneği Organization who gave me this opportunity to consider my power- givers and the very few power-takers I have met.

Finally if I do have a faith it would be like that of the Bishop of Durham who spoke of it has being

“A risky commitment to a glimpsed possibility, in the face of reasonable human hesitation about whether it is really possible “and” to live with mystery and no always have answers is the fate of human kind and its road to really existing.”

